

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **REALSAD, s.r.o.**, se sídlem Moravský Krumlov, Pod zámek 204, zastoupený JUDr. Michaelou Voseckou Klečkovou, advokátkou se sídlem Brno, Ječná 29a, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 4.2.2013, č.j. 13827-42/2010-ERU,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 4.2.2013, č.j. 13827-42/2010-ERU, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze

dne 2.2.2011, č.j. 13827-24/2010-ERU. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i tohoto prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2.2.2011, č.j. 13827-24/2010-ERU, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení licence pro výrobu elektřiny v provozovně v k.ú. Moravský Krumlov, obec Moravský Krumlov, p.č. 1762/4-9, 1760/2, 1760-9, 3538/8-14 s celkovým nainstalovaným výkonem 1,5 MW, neboť žalobce podle žalovaného dostatečně neprokázal splnění technických předpokladů. Při ohledání předmětné provozovny za účelem zjištění relevantních skutečností pro rozhodnutí totiž nebyla provozovna kompletní, tudíž nebyly splněny technické parametry uvedené v žádosti o vydání licence. Tato provozovna nemohla produkovat v době ohledání uvedený výkon 1,5 MW, ale pouze 195,73 kW, což bylo třináct procent z uváděného výkonu. Současně žalobce během správního řízení v prvním stupni nenavrhoval další relevantní důkazy, kterými by prokázal, že provozovna v době vydání rozhodnutí byla kompletní. Na straně 3 prvostupňového rozhodnutí se mj. uvádí: „Podle úřadu není reklamace a demontáž fotovoltaických panelů důvodem pro to, aby úřad mohl rozhodnout o udělení licence na výrobu elektřiny a zapsat do seznamu provozoven takovou výrobnu, která v době vedení řízení a rozhodování ve věci není zařízením způsobilým výroby elektřiny v rozsahu požadovaném žadatelem o udělení licence a už samotná skutečnost, že žadatel o udělení licence provedl reklamaci a demontáž fotovoltaických panelů z výroby elektřiny dokládá, že takové zařízení nemělo v době rozhodování technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám, což je nezbytný předpoklad pro udělení licence (...). Rozhodnout o udělení licence na výrobu elektřiny je tak z povahy věci možné pouze pro zařízení, které splňuje definiční znaky výroby elektřiny (...), kterou však není nedokončená provozovna neschopná výroby elektřiny v rozsahu požadovaném účastníkem řízení“.

Předsedkyně žalovaného neshledala v postupu žalovaného žádné pochybení a žalobcův rozklad zamítla. V řízení o rozkladu neprovedla žalobcem navržené důkazy, neboť dospěla k závěru, že nemohou prokázat naplnění technických předpokladů pro provoz předmětné fotovoltaické elektrárny dle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon). Žalobcem předložená revizní zpráva již po provedeném ohledání provozovny nemohla splnění technických předpokladů prokazovat.

Předsedkyně žalovaného byla při svém rozhodování mimo jiné vázána zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30.10.2012, sp. zn. 62 A 4/2011.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v podané žalobě předně poukazuje na vydání dvou odlišných rozhodnutí ve věci samé. Zatímco prvním z nich byla žalobci udělena licence pod č. 111018002, druhým byla žádost o vydání licence zamítnuta. Žalobce má za to, že

mu rozhodnutí o udělení licence bylo doručeno tím, že mu byla vyhotovena ověřená kopie tohoto rozhodnutí při nahlížení do spisu, a to nejpozději dne 7.1.2011.

Podle žalobce předsedkyně žalovaného dostatečně nepřihlédla ke všem uváděným skutečnostem a navrhovaným důkazům a věc opětovně nesprávně právně posoudila. Žalobce k tomu poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30.10.2012, sp. zn. 62 A 4/2011. Žalobce má za to, že zprávu o výchozí revizi předložil již prvostupňovému orgánu. K podpoře svého tvrzení přikládá znalecký posudek Jiřího Fialy ze dne 2.4.2013. Pokud předsedkyně žalovaného postrádala náležitosti stanovené zákonem, měla žalobce vyzvat k jejich doplnění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce svoji argumentaci ohledně splnění technických předpokladů opírá i o skutečnost, že zařízení je již připojeno k distribuční soustavě. E.ON Energie, a. s., tuto technickou způsobilost prověřila a schválila a ve zkušebním provozu od žalobce na této výrobě odebírá elektrickou energii. K tomu žalobce odkazuje na smlouvu ze dne 23.12.2010 o sdružených dodávkách elektřiny, k níž však žalovaný nepřihlédl.

Žalobce tedy nesouhlasí s tím, že by výroba elektřiny nebyla způsobilá bezpečného provozu, a dodává, že výroba byla řádně dokončena v avizovaném termínu. Bez viny žalobce se na instalovaných panelech projevily vady a panely tak musely být později demontovány. Žalobce má za to, že závěr z místního ohledání je nedostačující, neboť tu není popsáno, kolik kusů panelů chybí, na jakém místě a jaký má být výkon elektrárny.

Žalobce rovněž namítá, že nebyla dodržena lhůta dle § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno více jak po 90 dnech od právní moci zrušujícího rozsudku zdejšího soudu.

V podaných replikách žalobce reagoval na vyjádření žalovaného a rozvedl svoji žalobní argumentaci.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem a domáhal se zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný zásadně nesouhlasí s tvrzením, že by v předmětné věci byla vydána dvě rozhodnutí. Podle žalovaného pro udělení licence není podstatný důvod, pro který není výroba dokončena. V rámci ohledání ze dne 30.12.2010 byl zjištěn rozpor skutečného stavu energetického zařízení s údaji obsaženými v revizní zprávě. Žalovaný poukazuje na to, že byla předložena revizní zpráva na energetické zařízení, která se neshodovala se stavem zařízení při ohledání.

Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením, že bylo jeho povinností vyzvat žalobce k doplnění žádosti. Předmět licence byl vymezen v žádosti o udělení licence a žádná dokončená stavba s menším výkonem ke dni ohledání neexistovala. Žalovaný tu odkazuje na § 45 odst. 4 správního řádu, podle něhož může žádosti disponovat pouze žadatel a správní orgán nemůže s předmětem žádosti jakkoliv manipulovat.

K námitce, že žalovaný neúplně zjistil stav věci, odkazuje žalovaný na strany 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že žalobce neprokázal splnění technických předpokladů dle § 5 odst. 3 energetického zákona. Žalobcem předložené revizní zprávy a notářské zápisy č. NZ 120/2011 a NZ 119/2011 ze dne 25.5.2011 nelze považovat za důkaz ve smyslu energetického zákona. Podle žalovaného byla žádost o udělení licence formálně v pořádku a splňovala tak požadavky stanovené v § 7 energetického zákona. Nebylo tak třeba ji doplňovat. Žalovaný rovněž odkazuje na stranu 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde se zabýval žalobcem předloženými smlouvami o sdružených službách dodávky elektřiny, a na stranu 10 napadeného rozhodnutí, kde jsou popsány důvody, pro které neprovedl ohledání výrobní.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Předchozí soudní řízení

Krajský soud již o žalobě jednou rozhodoval a napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 24.6.2014, č.j. 62 A 21/2013 - 125, zrušil. Dospěl totiž k závěru, že žalobce měl být vyzván k doplnění žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Pokud totiž předsedkyně žalovaného měla za to, že předložená revizní zpráva nemůže za zjištěného skutkového stavu dostačovat a není tedy podkladem dle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona, ačkoliv v rámci prvostupňového rozhodování nebyla žádným způsobem zpochybněna, měl být žalobce o tomto nedostatku ze strany předsedkyně žalovaného dostatečně poučen. Toliko takový postup lze shledávat v souladu s obecnou poučovací povinností správních orgánů zakotvenou v § 4 správního řádu, která je konkretizována v § 45 odst. 2 tohoto zákona.

Tento rozsudek krajského soudu byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2015, č.j. 7 As 148/2014 - 70, zrušen. Nejvyšší správní soud se totiž neztotožnil „s názorem krajského soudu, že ve fázi věcného posuzování žádosti (je přitom nepodstatné, zda toto hodnocení provádí správní orgán I. stupně nebo orgán rozhodující o rozkladu) je správní orgán povinen vyzývat účastníka řízení podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění jiné vady žádosti. Pokud jiný podklad řízení (v daném případě protokol o místním ohledání) zpochybní relevanci některé z příloh žádosti, neznamená to, že by se žádost stala dodatečně nekompletní a bylo by třeba ji znovu doplnit, resp. postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu. Námitka stěžovatele je proto důvodná“.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zavázal zdejší soud k tomu, aby v dalším řízení posuzoval, zda úvaha žalovaného v rámci hodnocení podkladů pro rozhodnutí o žádosti o licenci týkající se prokázání splnění technických předpokladů, byla správná či nikoli. Podle Nejvyššího správního soudu bude zejména „třeba zodpovědět otázku, zda bylo nezbytné, aby účastník řízení po opětovném zkompletování energetického zařízení zajistil vypracování nové zprávy o výchozí revizi, jak tvrdí stěžovatel, nebo zda za daného skutkového stavu byl na místě jiný způsob prokázání splnění technických předpokladů, např. zprávou o pravidelné, provozní či mimořádné

revizi, popř. jinými doklady. Současně krajský soud posoudí, zda takovými doklady mohly být doklady navržené účastníkem řízení v průběhu rozkladového řízení“.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., dále jen „s.ř.s.“) osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku. Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Soud se předně zabýval námitkami procesního charakteru.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že v dané věci byla vydána dvě odlišná prvostupňová rozhodnutí. K tomu soud odkazuje na stranu 11 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s touto námitkou dostatečně vypořádal. S názorem žalovaného se přitom soud zcela ztotožňuje, což je ostatně žalobci známo, neboť se zdejší soud se shodnou námitkou vypořádal již v rozsudku ze dne 30.10.2012, sp.zn. 62 A 4/2011, který má žalobce i žalovaný k dispozici. V dané věci tedy nebyla vydána dvě rozhodnutí, jak tvrdil žalobce, ale pouze rozhodnutí jediné – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání licence. Tato námitka tedy není důvodná.

Pokud pak žalobce namítal, že bylo napadené rozhodnutí vydáno více jak po 90 dnech od právní moci zrušujícího rozsudku zdejšího soudu, jedná se o skutečnost zcela nepodstatnou pro dané řízení. Případné překročení lhůty pro vydání rozhodnutí totiž nemůže jakkoli ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Jestliže měl žalobce za to, že je předsedkyně žalovaného nečinná, mohl využít institutů, které mu k obraně před nečinností správního orgánu poskytuje správní řád, resp. s.ř.s.

Žalobce dále uváděl, že pokud předsedkyně žalovaného dospěla k závěru, že žádost o udělení licence nesplňuje technické předpoklady ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona, měla žalobce vyzvat k doplnění podané žádosti. Tuto námitku však již zodpověděl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku a zdejšímu soudu, který je právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán, tedy nezbyvá, než pouze zopakovat, že „v této fázi správního řízení, tj. při hodnocení podkladů ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, již není místo pro postup podle § 45 odst. 2 správního řádu, tj. pro zkoumání, zda má žádost všechny náležitosti. Správní orgán již jen zkoumá, zda lze podané žádosti věcně vyhovět či nikoli. Pokud by podaná žádost neměla všechny náležitosti, nemohlo by správní řízení dospět do této druhé fáze řízení, tzn. že žádost by

nemohla být věcně posuzována, protože již před tím by správní řízení o takové žádosti muselo být zastaveno“. Ani tato námitka tedy nebyla shledána důvodnou.

Dále žalobce namítá, že technické předpoklady pro udělení licence prokázal, neboť předložil řádnou revizní zprávu.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona je výrobnou elektřiny energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení; výrobní elektřiny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW a více, s možností poskytovat podpůrné služby k zajištění provozu elektrizační soustavy, je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o udělení licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výrobní elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 9 písm. d) prováděcí vyhlášky k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“), se u energetických zařízení ve zkušebním provozu (což byl žalobcův případ) technické předpoklady prokazují souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen doložit splnění technických předpokladů rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence.

Žalobce k prokázání technických předpokladů doložil dne 10.12.2010 listinu nazvanou „Výchozí revize na elektrickém zařízení“ č. 086/10, „Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení“ č. 102 2010/ce, „Zprávu o výchozí revizi elektrické

instalace” č. 184/2010 a “Rozhodnutí o povolení ke zkušebnímu provozu č. 280/10” vydané Městským úřadem Moravský Krumlov. Výkon sluneční elektrárny zde byl uváděn jako 1,56 MW. V doplnění žádosti (v seznamu jednotlivých provozoven podle přílohy č. 12 prováděcí vyhlášky) žalobce uvedl, že celkový instalovaný elektrický výkon provozovny je 1,5 MW.

Jak vyplynulo z protokolu o místním ohledání ze dne 30.12.2010, při ohledání provozovny žalovaný dospěl k závěru, že elektrárna nemá takové technické požadavky, které jsou uvedeny v žádosti o udělení licence pro výrobu elektrické energie. V žádosti žalobce uvádí celkový instalovaný výkon provozovny 1,5 MW, zatímco při ohledání byly osazeny toliko panely umožňující výkon cca 195,73 kW. V době ohledání tak údaje uvedené v žádosti o licenci nebyly v souladu se skutečným stavem věci. Tím, že elektrárna byla osazena panely pouze ze třinácti procent deklarovaného výkonu, nebyly v den ohledání dostatečně splněny technické předpoklady podle § 5 odst. 3 energetického zákona. Absence počtu chybějících solárních panelů v protokolu o ohledání věci, jak namítá žalobce, je v tomto případě zcela nepodstatná. Podstatné je, že je v protokolu uvedeno, že chybí panely o výkonu cca 1,3 MW. Tento závěr přitom žalobce nezpochybňuje a i z uplatněné reklamace doložené žalobcem ve správním řízení vyplývá, že panely o výkonu 1,33 MW byly reklamovány a odvezeny. Stejně tak je nepodstatné, z jakého důvodu panely pro zajištění potřebného výkonu nebyly namontovány. Podstatným je, že elektrárna v době ohledání nesplňovala podmínky pro to, aby mohla být licence udělena, neboť nesplňovala technické parametry. Pokud § 2 odst. 2 písm. a) bod 20 energetického zákona uvádí, že výrobnou elektřiny je energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení, nelze za výrobnou elektřiny považovat elektrárnu, u níž chybí panely zajišťující více než 80% deklarovaného výkonu.

Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že elektrárna splňovala technické předpoklady v požadovaném rozsahu. Povinnost prokázat technické předpoklady předložením příslušných listin ostatně žalobci jako žadateli o licenci výslovně ukládá i § 5 odst. 3, § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. Byl to tedy žalobce, kdo měl v rámci správního řízení (a to ať už prvostupňového či rozkladového) předložením příslušných listin prokázat splnění technický předpokladů.

Žalobce téhož dne, kdy se konalo ohledání věci, předložil listiny prokazující, že předmětné chybějící solární panely byly reklamovány a odvezeny dodavatelem. Ze správního spisu nicméně vyplývá, že žalobce o dané reklamaci, kterou uplatnil dne 8.12.2010, věděl s dostatečným předstihem před vydáním usnesení o ohledání věci (panely měly být odvezeny 13.12.2010) a zároveň mu také byla sdělena informace, že do 30.12.2010 reklamace vyřízena nebude (panely měly být nově namontovány do 31.1.2011). Nemohl tedy předpokládat, že bude vydáno pro něj příznivé rozhodnutí. Soud zde souhlasí se žalovaným, že za této situace mohl žalobce požádat o přerušení řízení do doby, než bude reklamace vyřízena a elektrárna bude kompletní.

Soud zároveň dodává, že z existence smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny ze dne 23.12.2010, kterou žalobce žalovanému předložil, nelze vyvodit závěr, že elektrárna byla plně funkční. Jedná se o smlouvu, v níž žalobce vystupuje jako zákazník (odběratel) elektrické energie a nikoli obráceně (tj. že by žalobce na základě této smlouvy měl z elektrárny dodávat elektrickou energii). Z této smlouvy tedy nijak neplyne, že žalobcova elektrárna byla v době podpisu smlouvy funkční už vůbec z ní neplyne, že by byla bezpečná ve smyslu energetického zákona.

Žalobce poté ve správním řízení v prvním stupni již vyřízení reklamace nedoložil a ani jinými prostředky neprokázal, že elektrárna je již v deklarovaném rozsahu, a to ani přesto, že byl poučen, že může navrhopvat důkazy, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a činit jiné návrhy a usnesením mu byla k těmto návrhům stanovena lhůta. Pochybení žalovaného, který usnesení ze dne 11.1.2011 (nesprávně datováno jako 11.1.2010) doručil přímo žalobci, přestože byl žalobce v řízení zastoupen advokátkou, v daném případě nemá na účinnost doručení žádný vliv, neboť zástupkyně žalobce se s usnesením prokazatelně seznámila ještě před uplynutím lhůty k doplnění důkazních návrhů, jelikož proti tomuto usnesení podala dne 20.1.2011 rozklad.

Jak již uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 30.10.2012, sp.zn. 62 A 4/2011, který má žalobce i žalovaný k dispozici, vzhledem k tomu, že žalobce do vydání rozhodnutí v prvním stupni (3.2.2011) neprokázal, že by předmětná elektrárna technické požadavky splňovala, nemohl žalovaný žalobci rozhodnutím v prvním stupni licenci udělit.

Žalobce dále namítá, že se předsedkyně žalovaného nesprávně vypořádala s jeho návrhy na provedení důkazů („notářskými zápisy a šetřením na místě“), které uplatnil v řízení o rozkladu. Žalobce nesouhlasí se závěrem předsedkyně žalovaného, že tyto důkazy nebylo třeba provádět, neboť nemohly zhojit neprokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů, které spočívalo v absenci revizní zprávy.

Ze spisu vyplynulo, že žalobce v řízení o rozkladu tvrdil, že elektrárna je kompletní a technické podmínky pro udělení licence splňuje. K tomu navrhoval provedení místního šetření a doložil notářské zápisy. V osvědčení o prohlášení ze dne 25.2.2011 (NZ 119/2011) Mgr. R. P. prohlašuje, že předmětná elektrárna je funkční výrobnou elektřiny a v osvědčení z téhož dne (NZ 120/2011) se osvědčuje, že se na daném místě nachází elektrárna osazena fotovoltaiickými panely a je funkční (přílohou zápisu jsou mj. fotografie).

Jak je uvedeno výše, prokázat technické předpoklady je žadatel o udělení licence povinen mj. dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi). Je přitom zřejmé, že se tato revizní zpráva musí vztahovat k celé fotovoltaiické elektrárně, resp. k celé její nízkonapěťové části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby přímo souvisejících s elektrickou bezpečností zařízení. Soud je přitom toho názoru, že revizní technik musí při zpracování revizní zprávy elektrárnu prohlédnout. Je totiž povinen kontrolovat příslušná zapojení panelů a též to, zda počty a výkon panelů v elektrárně odpovídají

údajům uvedeným v projektové dokumentaci (pokud z projektové dokumentace vychází). Revizní zpráva je totiž jediným dokladem (vedle samotné žádosti o licenci, resp. její přílohy – seznamu provozoven), z něhož se podává výkon elektrárny. Je tedy nezbytné, aby revizní technik, který ve zprávě shledává bezpečnost elektrárny a tuto zevrubně popisuje, elektrárnu na místě viděl a zkontroloval mj. i to, zda je osazena panely a jakými.

Pokud jde o zprávu o výchozí revizi předloženou v prvostupňovém rozhodnutí, která se týká mj. zapojení panelů, tak ta po demontáži téměř 90 % fotovoltaiických panelů a opětovné montáži panelů nových nemůže bezpečnost elektrárny potvrzovat a technické předpoklady prokazovat. Byť samotné fotovoltaiické panely nepodléhají revizi v přímém slova smyslu, neboť se jedná o hotové výrobky, revizi podléhá způsob zapojení panelů do obvodu elektrárny a také ověření, zda jsou namontovány panely, jaké být namontovány měly. Bylo-li v daném případě demontováno téměř 90 % fotovoltaiických panelů a následně namontovány panely nové, bylo nezbytné bezpečnost elektrárny před udělením licence ověřit. K tomu mohla sloužit nová revizní zpráva (příčemž by zcela postačilo, pokud by se tato revizní zpráva vztahovala toliko k zapojení nově namontovaných panelů a k ověření toho, jaké panely jsou osazeny), případně znalecký posudek, který by bezpečnost zařízení v tomto ohledu posuzoval. Byť vyhláška č. 426/2005 Sb. požaduje bezpečnost práce prokázat revizní zprávou, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.5.2015, č.j. 6 As 173/2014 - 186, www.nssoud.cz, připustil, že revizní zprávu lze nahradit znaleckým posudkem, „*avšak pouze pokud je znalecký posudek vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti*“.

Zdejší soud tedy s předsedkyní žalovaného souhlasí v tom, že notářské zápisy předložené žalobcem ani navržené ohledání elektrárny nemohlo v tomto ohledu revizní zprávu nahradit. Tyto důkazní návrhy mohly prokázat, že elektrárna již byla osazena fotovoltaiickými panely, nemohly však nijak prokázat bezpečnost elektrárny ve smyslu § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. Ani notář ani jednatel žalobce totiž nebyli schopni ověřit bezpečnost elektrárny. Skutečnost, že notář uvádí, že se jedná o elektrárnu funkční, ještě neznamená, že se jedná o elektrárnu z hlediska energetického zákona bezpečnou. Bezpečnost elektrárny neprokazuje ani smlouva o připojení výroby k distribuční síti ze dne 29.4.2010, neboť uzavření této smlouvy předcházelo demontáži a následné montáži panelů (k ní došlo až počátkem roku 2011).

Žádný ze žalobcem předložených důkazů v rámci řízení o jeho rozkladu tedy neprokazoval bezpečnost elektrárny po opětovné montáži nových panelů. Předsedkyně žalovaného tedy nepochybila, pokud žalobcův rozklad zamítla.

Pokud jde o žalobcem předložený znalecký posudek Jiřího Fialy ze dne 2.4.2013, resp. 18.5.2013, tak ten by bezpečnost elektrárny prokazovat mohl. V případě, že by znalec provedl prohlídku elektrárny a shledal zapojení panelů i jejich montáž souladnou s předpisy a projektovou dokumentací, jednalo by se o listinu, která by v tomto ohledu nahrazovala revizní zprávu a bezpečnost zařízení by jím mohla být prokázána, avšak toliko k datu provedení prohlídky, resp. zpracování posudku (jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 28.5.2015,

č.j. 6 As 173/2014 – 186). V daném případě byl znalecký posudek (i jeho doplnění) zpracován až po vydání druhostupňového rozhodnutí, předsedkyně žalovaného tedy před vydáním napadeného rozhodnutí tento posudek k dispozici neměla a ani nemohla mít a ani zdejší soud, který napadené rozhodnutí přezkoumává podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), z tohoto posudku nemohl vycházet. Vzhledem k tomu jím důkaz neprováděl. Jiná situace by nastala, pokud by žalobce znalecký posudek nechal zpracovat a předložil v řízení o rozkladu. Tak tomu ale v daném případě nebylo. Pokud se v tomto posudku znalec vyjadřuje k právním otázkám (tj. že nebylo třeba po demontáži panelů bezpečnost zařízení ověřovat), tak k tomu by soud přihlížet nemohl, neboť znalec není zásadně oprávněn se k právním otázkám vyslovovat.

Skutečnost, že první paralelní připojení proběhlo dne 25.2.2011, jak tvrdí žalobce nemá na shora uvedené žádný vliv. Stejně tak skutečnost, že E.ON Distribuce měla při připojení vycházet z revizní zprávy ze dne 30.11.2010. Nic z toho totiž žalobce v řízení o rozkladu netvrdil ani nedokládal. Vzhledem k tomu nebylo třeba provádět důkaz protokolem o kontrole ze dne 6.5.2015, z něhož měly shora uvedené skutečnosti vyplynout.

VI. Závěr

Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou. Zároveň nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů. Vzhledem k tomu žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.

Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. července 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu